

OV KSČM DOMAŽLICE

OČIMA LÉKAŘE

Vladislav Rogozov, bigblogger

Vladislav Rogozov: „Jsem jedním z českých lékařů, kteří pracují ve Velké Británii.“

Neberme si příklad z Británie, je čas sundat šátek z hlavy

čtvrtek 16. říjen 2014 00:59

Islamizace Evropy je proces, který je nezadržitelný a zřejmě i nezvratný. Všichni, kdo tvrdí, že se nejedná o střet kultur (civilizací), nejsou upřímní k sobě ani ke svému okolí. Česká republika stále patří k několika málo zemím Evropy, do nichž se tento problém zatím v plné míře nedostal. Máme tak možná jedinečnou šanci vyvarovat se vývoje, s nímž si nevědí rady naši západní sousedé. Vezměme si proto z nich odstrašující příklad. Pokud nebudeme hodnoty, jež tvoří základ naší civilizace bránit, přijdeme o ně. Tolerance nemůže být absolutní. Pokud tolerance toleruje netoleranci, jde o sebedestrukční mechanismus. Má-li naše civilizace přežít, musíme své hodnoty vymezovat a chránit proti všem ideologiím, které je nerespektují a/nebo nenávidí.

Nejsem odborníkem na islamizaci a nebudu se pouštět do podrobného rozboru současného stavu. Zároveň se mi tento problém jeví natolik závažný (a za dobu mého angažmá v Británii se situace neustále zhoršuje), že považuji za nutnost zveřejnit některé osobní zkušenosti, které problém charakterizují. Uvedu příklad z nedávné doby. Přišel jsem na operační sál, kde jsem potkal chirurga, ženu zahalenou v muslimském šátku. Nikdy jsme předtím spolu na sále nespolečně pracovali, to však samozřejmě nebyl žádný problém a všechny přípravy na operaci probíhaly normálně. Až do okamžiku, kdy bylo zřejmé, že chirurgyně je odhodlána operovat se šátkem ponechaným na hlavě. Okamžitě jsem provoz sálu zastavil a požádal ji, aby šátek odložila a nahradila ho předepsanou pokrývkou hlavy, argumentoval jsem přitom platnými předpisy pro ustrojení členů operačního týmu. Po dlouhé diskusi, vedené s respektem, slušností a věcnou argumentací, chirurgyně tento požadavek stále odmítala, šátek si na hlavě ponechala a operační sál opustila. Podařilo se nám následně najít jiného chirurga, který operaci provedl, takže kromě zdržení nedošlo k omezení zájmů pacienta. Po skončení operačního dne za mnou přišli ostatní členové operačního týmu a (polohlasem a při zavřených dveřích) se dělili o své dlouho trvající obavy z ohrožení bezpečnosti pacientů (infekce), protože zmíněná chirurgyně operovala vždy v šátku, který byl navíc často potřísněn krví z předcházejících operací. Nikdo se však neodvážil na tento problém upozornit, protože se obávali nařčení z netolerantnosti nebo rasismu.

Na základě této příhody je možné vyjmenovat několik znepokojivých bodů, které nutí k zamyšlení. Za prvé: Byl jsem svědkem toho, kdy osobní náboženské potřeby byly upřednostněny před bezpečností a zájmem pacientů a před profesionálními povinnostmi. Náboženské dogma bylo upřednostněno před kritickým myšlením a respektem k platným pravidlům. Za druhé: Neméně znepokojivé bylo zjištění, že se ostatní zdravotníci dlouho báli na problém upozornit, protože se obávali postihu. Za třetí: Nejednalo se o izolovaný případ. Jiné chirurgyni se před časem stalo, že jí muslimský šátek spadl přímo do operační rány. Z vlastního okolí vím i o případech, kdy anesteziologové ponechali pacienty bez dozoru uprostřed probíhající operace, protože se vytratili k motlitbám (došlo k přímému ohrožení bezpečnosti pacienta, nedošlo však k následnému rozvázání pracovního poměru s dotyčnými lékaři). Od kolegů z menších okolních nemocnic jsem se také dozvěděl, že není výjimkou, kdy muslimští chirurgové přerušují operaci, aby se mohli jít pomodlit. Za čtvrté: Toto všechno se neudálo kdesi na Blízkém východě nebo ve středověku, toto všechno se děje ve Velké Británii na počátku jednadvacátého století.

Svoboda vyznání patří k základním lidským právům. Úcta k víře člověka tvoří jednu ze základních hodnot, která však není absolutní (protože již nežijeme ve společnosti religiozní) a tvoří součást celkového respektu k lidské bytosti, svobodě jedince a jeho právům. Před několika staletími prošla evropská civilizace procesem (humanismus, osvícenství), ve kterém se středověká religiozní společnost založená na respektu k náboženskému dogmatu přetransformovala na moderní společnost založenou na úctě k jednotlivému člověku,

lidství, síle rozumu a poznání. Z globálního pohledu pak společnost založená na demokratických hodnotách, úctě k člověku, jeho svobodě a rovnoprávnosti vedla k nebývalému rozvoji ve všech oblastech lidské civilizace a vytvořila prostředí, které se vyznačuje prosperitou, stabilitou a bezpečností. Proto je naše rozvinutá demokratická civilizace tolik přitažlivá pro lidi z jiných částí světa, kde jsou tyto hodnoty potlačovány nebo schází. Když však někdo přichází do hostitelského prostředí, měl by respektovat pravidla, která v tomto prostředí platí a která ho pomohla vybudovat. Prosperita a bezpečnost nevznikly na základě koloniální exploatace, ale na základě respektu k základním demokratickým a lidským hodnotám, které musely být často tvrdě bráněny za cenu životů miliónů lidí. Historie všech „-ismů“ nám poskytuje řadu příkladů toho, co se stane, pokud dojde k potlačení svobody, demokracie a práv člověka.

Nově příchozí nebudou mít potřebu ctít hodnoty, na nichž je naše civilizace založená, pokud je nebudeme ctít a bránit my sami. Jestliže se zdravotníci ve vyspělé zemi bojí upozornit na ohrožení bezpečnosti pacienta z důvodu nařčení z rasismu, potom je to příklad absurdnosti existující podoby multikulturalismu a zároveň příklad pokroucení a zastření hodnot, které tvoří základ naší civilizace. Politická korektnost dávno pozbyla svůj původní smysl a bez zpětnovazebné kontroly přebujela v cenzuru, která omezuje svobodu projevu. Ohrožení svobody nemusí mít vždy podobu epického střetu, může přijít potichu, plíživě, pokud sami nebudeme schopni a ochotni své hodnoty rozpoznávat a bránit. Vyvarujme se proto vývoje, jakého jsme nyní svědky ve Velké Británii a jiných západních zemích. Velmi rád bych se mýlil, ale islamizace Velké Británie zatím nepřinesla žádná pozitiva. Koncept multikulturalismu zcela selhal. Základní otázkou totiž zůstává, nakolik je kultura, založená na absolutním respektování náboženských dogmat, schopna asimilace se společností založenou na respektu k demokracii, právům člověka a kritickému rozumu. Velmi mnoho lidí ve Velké Británii je značně nespokojeno s vývojem, který v této zemi nastal. Vůbec přitom nejde o změnu barvy pleti populace, ale o změnu hodnot, kterou s sebou masová imigrace z určitých částí světa přináší. Výjimkou tak třeba není plošná propagace islámu už v mateřských školkách, segregace chlapců a dívek ve státních školách, požadavky na zakládání mešit v nemocnicích, či halal jídlo ve školách a nemocnicích pro všechny bez rozdílu (vše jsem viděl i na vlastní oči). Mnoho rodilých Angličanů se cítí podvedeno, říkají, že jim jejich země a jejich hodnoty byly neregulovanou imigrací ukradeny. To však není úplně přesné, oni sami si je nechali vzít. Ne tím, že jako otevřená společnost podporovali imigraci, ale tím, že dostatečně nebránili své vlastní hodnoty. Jen velmi pozvolna se třeba dostávají na světlo otřesné případy tisíců (a zřejmě mnohem více) znásilněných bílých anglických dětí pouličními pákistánskými gangy (Rochdale, Rotherham a další). Policie tyto případy často ani nevyšetřovala, dokumentace se ztrácela – britská policie se totiž bála nařčení z rasismu. V mnoha anglických městech proto rodiče ze strachu ani nedovolují dětem bez doprovodu vůbec vyjít na ulici. Podobných příkladů by se dalo bohužel uvést mnoho. S těmito problémy Británii nikdo nepomůže. A cesta zpět již není. Musíme si zvyknout na fakt, že Británie (stejně jako řada dalších evropských zemí) se stala zemí se silnou (a stále sílící) islamizací společnosti. Došlo k tomu tiše a téměř nepozorovaně, za pasívní účasti většinové společnosti. Jak se vůbec mohlo stát, že kolébka moderní civilizace neumí ochránit své vlastní ulice před znásilňováním dětí, že země, která zásadně přispěla k porážce fašismu a komunismu nyní produkuje džihádisty uřezávající hlavy?

Budiž nám podobný vývoj varováním. Pokud své hodnoty nebudeme bránit, přijdeme o ně. Tolerance nemůže být absolutní. Pokud tolerance toleruje netoleranci, jde o sebedestrukční mechanismus. Má-li naše civilizace přežít, musíme své hodnoty vymezovat a chránit proti všem ideologiím, které je nerespektují a/nebo nenávidí. A měli bychom to udělat dříve, než dosáhneme stavu, odkud už není návratu.

Jak jsem viděl starou dobrou Anglii. Umírat.

neděle 23. listopad 2014 01:19

Nejsem žádný pravicový ani jiný extremist. Pracuji na kardiologické klinice ve fakultní nemocnici, učím studenty na univerzitě, platím daně, vedu normální život. Jsem anglofil a již desátým rokem pracuji v Anglii, současně jsem i hrdým českým občanem a v České republice jsem doma. Nejsem ani žádný rasista, mám přátele všech barev a vyznání. Za dobu strávenou v Anglii jsem se však začal bát islámu, stal se ze mě islamofob. Pokračující islamizace Velké Británie je natolik alarmující, že jsem se rozhodl o své zkušenosti veřejně podělit. Máme historickou příležitost nedopustit, aby se v České republice opakovalo to, co se děje ve vyspělých západních zemích. Další vývoj ukáže, kdo své hodnoty miluje více – jestli my svou svobodu a demokracii nebo muslimové svého Mohameda.

Děkuji všem za kritická slova, která jsem obdržel po napsání článku „Neberte si příklad z Británie, je čas sundat šátek z hlavy“. Kritika většinou uváděla, že jsem situaci popsal účelově pesimisticky, že islamizace ještě není nezvratná, že realita ještě nemůže být tak špatná. Nikoliv. Zdejší realita je ještě daleko horší.

Zde přináším některá fakta, která – jakkoli se vám budou zdát z české perspektivy neuvěřitelná a jakkoli už víte, že tyto řádky píše islamofob – jsou pravdivá a můžete si je snadno nezávisle ověřit.

Původním předpokladem politiků, kteří muslimy do Británie pozvali, bylo to, že se muslimové zařadí do fungování většinové společnosti, která je mezi sebe přijme, a oni naopak přijmou za své její základní hodnoty. To se však nestalo a ani se tak nestane. I třetí generace v Británii narozených muslimů sebe identifikuje na prvním místě jako muslimy, teprve až na druhém nebo třetím místě jako třeba Pákistánec, respektive jako britské občany. Všichni tito již v Británii narození muslimové stále považují islám za absolutní a nedotknutelnou autoritu. Svobodu a demokracii pak mnozí z nich považují za zlo, které je sice možné dočasně tolerovat, proti kterému je však v zásadě potřeba bojovat (někteří z nich již tak učinili i se zbraní či bombou v ruce).

Ve svých náboženských školách, kterých jsou v Británii tisíce (a na jejichž provoz všichni Britové přispívají ze svých daní), muslimští učitelé vyučují, že okolní společnost je ztělesněním zla a je nutné jí nenávidět. Učitelé se pozitivně vyslovují o teroristických útocích i o zabíjení bezvěrců a otevřeně propagují rasismus. Už od první třídy učí své děti, že Židé jsou opice a křesťané prasata, nezahalené ženy bílé prostitutky atd. (toto vše bylo zachyceno skrytou reportážní kamerou a bylo komentováno hlavními médii). Vedení mnoha státních škol je infiltrováno muslimy (např. Trojan horse plot 2014), kteří se v nich snaží převzít řízení a zavádět pak tvrdý muslimský režim (zákaz zpěvu, hudby, sportu, povinný šátek i pro nemuslimy atd.). Státní školní inspekce (Ofsted) se snaží nejvážnější případy šetřit a řešit, žádné systémové opatření však neexistuje. Připomíná to tak hašení malých ohníčků v domě, který začíná hořet celý.

Mezi mládeží islám propaguje i řada britských muslimských médií a často přitom vyzývají k nesnášenlivosti. Některé z nich dokonce v přímém přenosu vysílaly apel, že každý muslim má povinnost zabít každého, kdo urazí proroka Mohameda. A jaká byla reakce většinové společnosti? Britská obdoba Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (Ofcom) tyto excesy odsoudila a udělila za ně pokutu... V podobném výčtu toho, jak se zde britští muslimové snaží přizpůsobit a integrovat do většinové (stále ještě) společnosti, by se dalo pokračovat dlouhé hodiny. Spojené království investuje velké úsilí i prostředky na nejrůznější deradikalizační a integrační programy, všechno úsilí se však májí účinkem. Je zřejmé, že islám reformovat nelze. Vzhledem ke konzervativní, agresivní a nenávislné podobě islámu, není jeho asimilace do moderní liberální společnosti možná. Očekávat nějakou reformaci islámské civilizace zevnitř (analogii s procesem osvícenství) v dohledné době také nelze. Podívejme se ostatně, co se stalo s celým tzv. „arabským jarem“.

I kdyby většina Britů již nepřizpůsobivé muslimy v Británii nechtěla, nemohou s tím už dělat vůbec nic. Islamisté sice představují pro svobodný svět stejné nebezpečí jako fašisté či komunisté, oproti fašismu a komunismu je zde však podstatný rozdíl. Britští muslimové jsou totiž zároveň britští občané a Velká Británie se části svých občanů prostě nemůže zbavit. Uspořádat cosi obdobného, jako byl poválečný odsun Němců z Československa (kterého osobně lituji), nelze, i kdyby to bylo přání většiny. V Británii neexistuje politická síla, která by byla schopna tento vývoj zvrátit. Vždyť i jednoho jediného muslimského duchovního – který se nikdy netajil nepřátelstvím k Británii, byl identifikován jako bezpečnostní riziko a byla proto nařízena jeho deportace do země původu (Jordánsko) – tak tohoto jediného muslima se Británie marně pokoušela dostat ze země po více než deset let. Svou deportaci totiž úspěšně blokoval tvrzením, že by došlo k porušení jeho lidských práv (je třeba dodat, že s velkou pomocí evropského soudnictví). To je mimochodem názorný příklad toho, jak muslimové dokážou zvráceně využívat nástrojů naší svobodné společnosti ke svému vlastnímu prospěchu.

Dnes tvoří britští muslimové s více než třemi miliony hlav přes pět procent obyvatelstva Velké Británie. V některých městech tvoří i přes 50 %, v některých čtvrtích i přes 90 % populace. V řadě takových míst hlídají tzv. „Muslim Patrols“. Tyto hlídky zakazují vstup každému, kdo není muslim, nebo nerespektuje právo šaría. Ale zpátky k demografii – jelikož se v rodinách původních bílých britských obyvatel rodí daleko méně dětí než v rodinách muslimských, je populační křivka předvídatelná a neúprosná. Původních bílých Britů stále ubývá, zatímco muslimů stále přibývá. Během příštích dvaceti let se islám stane ve Velké Británii majoritním náboženstvím, během padesáti let by pak muslimové mohli tvořit již většinu populace. To není apokalyptická vize, to je předvídatelný demografický fakt. Británie se nezadržitelně stává muslimskou zemí. Již dnes tak například někteří muslimové otevřeně diskutují o tom, jestli si ponechají britskou královskou rodinu. Pokud prý ano, tak jediné tehdy, když Windsorové konvertují na islám a začnou se zahalovat. Tedy pokud muslimové královskou rodinu dříve nepodřežou. Před dvěma týdny londýnská policie překazila atentát, při kterém britští muslimové plánovali provést veřejné urážení hlavy při oslavách konce první světové války (Poppy Day Plot 2014). Londýnská policie již konkrétní osoby obvinila, více informací však Scotland Yard zatím poskytnout

nechce. V některých novinách se však objevily zprávy, že primárním cílem útoku měla být 88letá královna Alžběta II.

Paradoxem zdejší společnosti je, že i sami britští politikové aktivně přispívají k šíření islamizace. I muslimové jsou totiž voliči a je třeba jim nadbíhat – jak zprava, tak zleva. Tak třeba minulý socialistický premiér Gordon Brown ve svých promluvách opakovaně devótně citoval proroka Mohameda a obdivně se vyjadřoval o „přínosu islámu nejen pro Británii, ale i pro celý svět“ (již však neupřesnil, jestli tím myslel i příspěvek britských muslimů k úrovni cestování v prostředcích londýnské hromadné dopravy).

Předseda konzervativců David Cameron zase pro The Observer uvedl: „je to většinová Británie, která se musí přizpůsobit životnímu stylu britských Asiatů, nikoli naopak...“. Nedávno pak Cameron, již jako pravicový premiér, pro BBC prohlásil, že chce vidět britské Asiaty na nejvyšších státních funkcích a že věří, že se snad jednoho dne dočká i asijského (čili muslimského) britského premiéra. (Dočkáme se tedy spolu s ním dne, až bude jadernou velmoc Spojené království islámské reprezentovat třeba Abdullah Muhammad se svými čtyřmi černě zahalenými ženami?)

Předcházející arcibiskup z Canterbury (po královně nejvyšší představitel anglikánské církve) Dr. Rowan Williams zase před časem pro BBC prohlásil: „Přiznejme si fakt, že řada našich občanů (muslimů) nemá vztah k britskému právu. Zavedení práva šaría ve Spojeném království se proto zdá být nezbytné. Zavedení islámského práva by totiž pomohlo udržet společenskou soudržnost“. A faktem je, že v Británii skutečně v současnosti existuje a pracuje již mnoho desítek šaría tribunálů. Čili opět jinými slovy – pokud se nepřizpůsobují muslimové nám, je potřeba se přizpůsobit jim (jinak tu bude mazec a to přece nechceme).

Jistě, jsou tu i jiné politické strany, jako třeba neustále stoupající Strana nezávislosti Spojeného království (UKIP), ani ona však problém islamizace neadresuje (jak ho taky demokraticky adresovat, že?). UKIP se sice staví do role ochránce původní britské společnosti tím, že chce, aby Spojené království vystoupilo z EU a omezilo imigraci. Primárně však zacílila na snazší cíl - zablokovat příchod lidí ze zemí Evropské Unie (ti jsou totiž většinou bílí a proto nehrozí nařčení z rasismu). I kdyby však již žádný další muslim do Británie nepřicestoval, je jich tu dnes už dost na to, aby svou porodností a odhodlaností islám v dohledné budoucnosti dovedli k vládnutí.

Ono to skutečně čím dál víc vypadá, že má západní civilizace slušně nakročeno k vlastnímu zániku v podobě postupné přeměny na jakousi „postdemokratickou islámskou společnost“. Muslimové našimi hodnotami pohrdají a nenávidí je. Už tu však zkrátka jsou, přizpůsobit se odmítají, sami z Evropy neodejdou, vystěhovat je nelze. Použít nedemokratické prostředky demokratická společnost nemůže. Oni ti zdejší politici vlastně ani nemají na vybranou – když už si islám (z nějakého nepochopitelného důvodu) ve svých západních zemích zasel, teď můžou jen přihlížet a sklízet jeho úrodu. Je totiž stále zřejmější, že jedinou mírovou cestou soužití s islámem, je smíření se s postupující islamizací. Pokud tedy vyloučíme propuknutí občanské války, tak islám v Británii (a také ve Francii, Německu, Belgii, Nizozemsku, Dánsku, Holandsku, Španělsku, Norsku, Švédsku, Švýcarsku, Rakousku atd. atd.) zůstane a islamizace bude jenom sílit. Pokud bude většinová společnost stále pokračovat v postupném vyklízení vlastních pozic a v politice usmiřování se s islámem (a to s největší pravděpodobností bude) – dosáhne islám dříve nebo později svého konečného cíle – nadvlády.

Další zásadní slabinou naší postmoderní společnosti je konzumní způsob života, krize rodiny a odklon od tradičních hodnot. Mnoho lidí upřednostňuje pohodlí a konzum před zodpovědností a námahou s vychováváním dětí, bezpečí gauče u televize před zájmem o dění kolem sebe. Bude-li většina naší společnosti ideově vyprázdněná a lhostejná, byť by byla technologicky sebevíc vyspělejší, proti fanatismu islámu neobstojí. V tomto střetu jde totiž především o soupeření hodnot a idejí. Můžeme se dokola utěšovat, že naše kultura založená na úctě ke svobodě, demokracii a lidským právům, je vyspělejší než středověká společnost založená na fanatickém uctívání náboženských dogmat. To však samo o sobě nestačí. Toto soupeření rozdílných kultur vyhraje ten silnější a odhodlanější. Jen další vývoj ukáže, kdo své hodnoty miluje více – jestli my svou svobodu a demokracii nebo muslimové svého Mohameda.

Chci věřit, že svobodný svět ubrání své hodnoty tak, jako se to stalo již v minulosti. Porazit fašismus a komunismus však stálo velké úsilí, málo pohodlí a hodně obětí. Zásadní otázkou tak zůstává, jestli jsme stále ještě ochotni tyto oběti přinést.

Všední den s islámem aneb vánoce letos povolili.

čtvrtek 4. prosinec 2014 22:19

Postupující islamizace Británie je zdrojem nepřehledného množství absurdních zážitků. To, co by se za jiných

okolností dalo vydávat za téměř humorné historky, však vyvolává spíše smutek a mrazení v zádech. Z tohoto zlého snu se totiž nedá probudit. Stará dobrá Anglie umírá v přímém přenosu. Zdejší absurdita už dosáhla takových rozměrů, že jsme tu svědky třeba toho, jak státní inspekce trestá vynikající školu za to, že je příliš etnicky anglická nebo třeba toho, jak se angličtí radní v anglickém městě zdráhají vyvěsit anglickou vlajku – jen proto, aby neurazili citění svých muslimských spoluobčanů. Je důležité šířit informace o dění v Anglii, protože jestli budeme jednou podobné věci zažívat i v České republice, nebude už cesty zpět.

Po napsání posledních dvou článků („Neberme si příklad z Británie...“ a „Jak jsem viděl starou dobrou Anglii...“) jsem dostal několik podnětů, abych uvedl také nějaké osobní zážitky z probíhající islamizace.

Na úvod jen řeknu, že jsme se sami před lety přestěhovali z centra Sheffieldu na předměstí, kde nežije muslimská populace. Vesnice a okraje města jsou totiž už jediným místem, kde je možné se s islámem denně neseťkávat a kde je ještě možné zažít tradiční anglickou společnost. Místní hospůdky, hudební akce, fotbal – tam všude jako by se čas vrátil zpět před éru multikulturního šílenství. Je však jen otázkou času, kdy i tento svět navždy zmizí v multikulturním, či přesněji islamizačním kotli. I kdybych o tomto faktu sebevíc přemýšlet nechtěl, každý jednotlivý den v práci či ve městě mi zdejší realitu připomene se sílící naléhavostí.

Zde tedy uvádím několik postřehů, jak takový všední den s islámem vypadá. Tak rozhodně mě už například nezaskočí, jak často každý den v práci vyslovím jméno Mohamed nebo kolik zahalených žen kolem sebe zrovna vidím (zdravotnice, příbuzní, pacientky). Není výjimkou, že těch zahalených je v daném okamžiku více, než prostovlasých. Pokud vejdu do šatny a tam se zrovna některý kolega klaní na rozprostřeném ručníku s obrázkem Mekky, je to v pohodě, prostě dělám, že si ho nevšímám. Takový je prostě kolorit „moderní“ britské společnosti.

Mírný problém v každodenním životě ale už mohou představovat určitá praktická omezení. Tak například, pokud si chce někdo objednat brzy ráno taxi a je zrovna ramadan, má smůlu. Dispečerka jen milým hlasem doporučí, ať si raději zajistí alternativní dopravu, protože všichni řidiči jsou muslimové a prostě nepracují. Nebo takový nákup v supermarketu. Pokud má někdo v košíku třeba slaninu a pivo, může se mu stát, že ho muslim u pokladny odmítne. Takový zákazník pak musí vystát ještě jednu frontu, tentokrát k nemuslimskému pokladnímu.

Jednou z mála pozitivních dopadů islamizace je, že se dá ušetřit čas i peníze za cestování. Když někdo kupříkladu touží po exotice a chce vidět, jak vypadá život třeba v takovém Pákistánu, vůbec nemusí do žádného Pákistánu jezdit. Stačí se projet některou z muslimských čtvrtí tady. Vše je téměř identické – včetně lidí, kostýmů, obchodů, hudby, jídla, pořádku i bezpečnosti.

Pokud byste při takové poznávací jízdě poslouchali BBC 4, můžete si vyslechnout (stejně jako já před několika dny) příklad současné dramatické tvorby. Hlasatel dílo uvedl jako úsměvnou komedii z muslimského prostředí s názvem „Dokud nás džihád nerozdělí“. V této hře se moderní muslimská žena postupně dovtipí, že její snoubenec je terorista a rozmlouvá mu jeho plán odjet bojovat proti nevěřícím na Blízký východ. Přesvědčuje ho tedy, že džihád za práva muslimů prý lze vést i mírnějšími prostředky v jejich každodenním životě tady doma v Británii. No prostě, komedie k popukání. Až mi z toho smíchu běhal mráz po zádech.

Pozadu v trendu smířování se s islamizací nezůstává ani televizní BBC (důsledek proislámské politiky a rostoucího počtu muslimských zaměstnanců). Zcela nedávno jsem tak večer sledoval pořad „Udělejte ze mě muslimku“ (Make me a Muslim). V tomto svém původním pořadu BBC představuje portréty britských dívek, které konvertovaly k islámu. Každý měsíc zde totiž konvertuje k islámu několik set až tisíc bílých Britů, k islámu konvertovala například i švagrová bývalého premiéra Tonyho Blaira. I sama BBC proto zřejmě usoudila, že je potřeba britskou společnost na tento fakt připravovat, aby byla probíhající kulturní změna co nejhladší.

A mohu přihodit několik historek z práce. Před několika dny jsem sloužil na jednotce resuscitační péče. Jde o oddělení plné nejmodernějších přístrojů, kde se léčí ti nejvíce nemocní pacienti. Uprostřed rušného dne zazvonil u dveří oddělení zvonek, a jelikož jsem byl zrovna nejblíže, otevřel jsem. Za dveřmi stál bradatý muslim v hábitu. „Dobrý den. Máte u nás příbuzného?“ zeptal jsem se. „Ne,“ odpověděl muž bez pozdravu, „nemůžu najít mešitu, kde je tu nejbližší mešita?“ Když jsem mu řekl, že nevím, tak on na to, že ho to u nevěřícího nepřekvapuje a ať mu tedy rychle zavolám nějakého muslima. Tento požadavek jsem odmítnul a rozloučil se. Než se před ním zavřely dveře, stačil ještě zavolat: „Aláh akbar! Brzy budete všichni vědět, kde je nejbližší mešita. Aláh je veliký!“

V univerzitní knihovně jsem potkal kolegu z nemocnice. Povídali jsme si o práci a potom přišla řeč i na politiku a na poslední události v Sýrii. Osmělil jsem se a zeptal se ho, co si myslí o krutosti islamistů. Úplně se rozohnil:

„Ale vždyť oni přece nemají letadla. Jak se můžou bránit?! Kdyby na ně Amerika neútočila, nikoho by nepodřezávali, to je přeci jasný ne?!“ „Nevím, Mohammede. Mám trochu obavy, jak to všechno bude pokračovat...“ odpověděl jsem mu. „Ale to vůbec nemusíš! My to tady za nedlouho všechno převezmeme. A to bude pořádek, to uvidíš. Žádní opilci, žádná dekadence! Nakonec budete všichni rádi.“ Odmlčel jsem se: „Hmmm...a až to tady, jak říkáš, převezmete, budou pak muset všichni konvertovat na islám?“ „Ale vůbec ne,“ řekl nahlas a rozesmál se. „Klidně můžeš zůstat kuffar! Ale budeš mít daleko větší daně, samozřejmě. Takže nakonec bude i v tvém nejlepším zájmu, abys islám přijal. Aláh je veliký! A i pro rodinu to tak bude lepší. Ničeho se neboj, pomůžeme Ti, budeš šťastný!“

To všechno jsou sice věci, které mě stále ještě poněkud zarazí, postupem času je však pomalu přestávám řešit. Tak to prostě je, Británie se stává islámskou zemí a já to nezměním. Daleko silněji a osobněji však vnímám dopady islamizace na životy konkrétních lidí, které znám. Uvedu namátkou několik příkladů (jména jsem pozměnil).

Tak třeba Janet, jedna z našich sestřiček, si mezi řečí posteskla, že její šestnáctiletý syn začal nedávno brát drogy. Dříve miloval sport, jeho muslimští spolužáci ho však kvůli tomu tak šikanovali, že sportování nechal. Janet si stěžovala ve škole, ale bezvýsledně. Nemůže prý vystupovat proti zájmům etnické menšiny (i když v tomhle případě muslimové tvořili ve třídě etnickou většinu). A za nějaký čas její syn začal brát. Drogy prý dostává od pákistánských dealerů.

Anestezioložka Ruth, moje kolegyně, mi nedávno vysvětlovala, proč jezdí do práce v čepici. Před lety ještě dojížděla na kole, ale jak v okolních čtvrtích přibývalo muslimů, necítila se bezpečně a začala jezdit autem. Pak se začala bát i v autě, protože na ní jako na nezahalenou ženu-řidičku sprostě pokřikovali. Proto teď jezdí v autě a ještě v čepici.

Mladá policistka Helen, sousedka přes ulici, má zase jiný příběh. Jednou při silniční kontrole Helen zastavila rychle jedoucí auto. Řidičem byl muslim. Pokutu zaplatit odmítl a následně si na policistku stěžoval, že prý ho zastavila z rasových důvodů – šlo prý o šikanu, protože byl muslim. Nepomohla jí obhajoba, že byla tma a že nemohla vidět, kdo auto řídí, spolujezdci samozřejmě potvrdili řidičovu výpověď. Pokutu tedy nakonec musela platit Helen – za projev rasové nesnášenlivosti. Od policie se před časem rozhodla odejít.

Sanitář Martin mi vyprávěl o malém městečku Market Rasen, které leží na východ od Sheffieldu a kde má příbuzné. V městečku mají základní školu, kterou milují děti i rodiče. Minulý měsíc vydala státní školní inspekce (Ofsted) hodnotící zprávu, která potvrdila, že škola funguje výborně a dosahuje vynikajících učebních výsledků. Přesto inspekce odmítla dát škole celkové ohodnocení „vynikající“ a snížila ho na „dobrá“. A jaký tedy objevili nedostatek? Škola je prý příliš anglická a příliš bílá (chodí do ní totiž téměř výlučně bílé anglické děti). Slovy inspekce – „škola selhala v tom, že nezajistila, aby její žáci porozuměli kulturní různorodosti moderní britské společnosti a zakusili tak na sobě bezprostřední interakci se svými protějšky z odlišného etnického pozadí“. Martin mi říkal, jak jsou tam lidé zklamaní a bezradní. Nejsou žádní rasisti, škola si děti nevybírá dle barvy pleti nebo původu. Do jejich městečka však prostě zatím větší vlna přistěhovalců nedorazila. Co prý tedy mají dělat? Mají si tam rychle nějaké muslimy pořídit?

Do kostelíka stojícího na vršku v naší vesnici dojíždí farář Matthew. Je to prostý a moudrý člověk, bývalý ocelářský dělník. Když paní Thatcherová zavřela v osmdesátých letech v Sheffieldu ocelárny, překvalifikoval se na faráře a druhou půlku života tak tráví ve službě na farnostech v okolí. Mluvili jsme spolu nedávno o vánocích a tradicích. Mimo jiné mi řekl: „Víš, ale nemysli si, že to takové u nás bylo vždycky. Ulice bývaly plné lidí zpívajících koledy. To se ztrácí. To je všechno ta politická korektnost. Tu jsme dříve neměli...“ Pak mi vyprávěl, jak každým rokem ubývá vánočních tradic a křesťanských symbolů, protože tradiční vánoce prý mohou urážet citění muslimů (a mnoho muslimů už také proti slavení vánoc veřejně protestovalo). Od připomínání vánoc na pracovišti ustupuje i řada zaměstnavatelů, v některých čtvrtích lidé už nedávají do oken vánoční výzdobu. Často za tímto trendem stojí i sami horliví úředníci magistrátu, kteří dělají vše pro to, aby se nic nedotklo muslimského citění. Jistou úlevou tak prý bylo, když sama Muslimská rada Británie (The Muslim Council of Britain) vydala prohlášení, že vánoce nejsou zakázány a že všichni, kdo vánoce chtějí slavit, si prý mohou normálně koupit stromeček i krocana. Rada pak vzkázala i muslimům, že by se neměli cítit slavením vánoc uraženi, protože Ježíš byl přece prorok islámu. „Nevím však, jak to bude vypadat za dalších deset či dvacet let,“ dodává ustaraně Matthew, „já už tu asi nebudu, ale co ti ostatní...“

Dalším symbolem, který se dotýká citění muslimů, je samotná anglická vlajka – kříž Svatého Jiří. I sami někteří Angličané už mají obavy, že jejich národní vlajka by mohla být vnímána jako rasistický symbol (vyvolává prý u muslimů nepříjemné vzpomínky na křížové výpravy). V některých obcích se dokonce

zastupitelé rozhodli vlajku raději vůbec nevyvěšovat, aby se tak nedotkli citění svých muslimských spoluobčanů. Ano, zdejší absurdita soužití s muslimy dosáhla takového stupně, že se (někteří) Angličané v Anglii obávají vyvěsit anglickou vlajku.

Koho z místních by před lety napadlo, že něco takového budou zažívat ve své vlastní zemi? Neznám zde žádného Angličana, který by si takový vývoj přál. Nikdo z politiků se tu původních obyvatel nikdy neptal, jestli si přejí, aby se Británie stala islámskou zemí. A přesto se to děje. Dle oficiální zprávy Národního statistického úřadu (the Office for National Statistics - ONS), publikované dne 16.5.2013, bude islám ve Velké Británii dominantním náboženstvím již za dvacet let.

Místní lidé jsou zde jako opareni. Naprostá většina z nich se na veřejnosti bojí o muslimech otevřeně promluvit a od tématu uhýbají, nebo jen zmateně opakují naučené fráze o pozitivních dopadech multikulturalismu. Pokud se jich však zeptám v soukromí, mají naléhavou potřebu o nechtěné islamizaci své země diskutovat. I tak ale mluví jen polohlasem, zavírají dveře a ještě se rozhlížejí, jestli nás někdo nesleduje. Celé to dění kolem sebe užasle sledují, jako by stále doufali, že se z toho zlého snu probudí. Neprobudí. Stará dobrá Anglie, tak jak jsme ji znali, nám totiž pomalu umírá přímo před očima.

Stejně, jako tomu bylo kdysi v Anglii, tak i v České republice si dnes jen málokdo dokáže něco podobného představit. Kolik lidí si dnes připouští, že by se islám mohl podobně nezadržitelně šířit i v českých a moravských městech? Pokud však k tomuto problému zůstaneme lhostejní, tak se jednou šířit bude. Nechceme-li proto, aby naše kultura ve své současné podobě zanikla, zajímejme se o to, jak probíhá islamizace v zemích západní Evropy, cestujme, informujme se. Poučme se z toho a zkusme nedopustit, aby se i z České republiky jednou stal islámský stát.

Komedie o vraždění lidí

sobota 27. prosinec 2014 03:27

Pokud se chcete na vlastní oči přesvědčit, jakou změnou prošla anglická společnost za posledních dvacet let, můžete tak udělat v pohodlí svého domova. Podívejte se na komedii. V našem městě Sheffield byly natočeny hned dvě. První komedie z roku 1997 představuje život sheffieldských občanů, propuštěných dělníků, kteří se rozhodli pobavit co největší počet svých spoluobčanů. Krize v ocelářském průmyslu je totiž přiměla naučit se provozovat striptýz. Film ukazuje divákovi, kolik legrace se při tom nechá zažít. Druhá komedie je z roku 2010 a též představuje život sheffieldským občanů, tentokrát již muslimů, kteří se rozhodli zavraždit co největší počet svých spoluobčanů. Návist k nevěřícím je totiž přiměla naučit se vyrábět bomby. Film ukazuje divákovi, kolik legrace se při tom nechá zažít.

Pokud jste filmy ještě neviděli, je zajímavé je shlédnout buď hned po sobě, nebo jen v krátkém odstupu.

První film (The Full Monty, 1997, režie Peter Cattaneo) se v České republice uváděl pod názvem „Do naha!“. Po té, co vláda M. Thatcherová v Sheffieldu zavřela většinu oceláren, ocitlo se zde mnoho lidí bez práce, museli čelit složitým životním situacím a často si sáhli až na samé dno (například i několik našich sestřiček jsou překvalifikovaní ocelářští dělníci). „Do naha!“ představuje příběh několika takových propuštěných ocelářů, které životní nouze donutí k tomu, aby se začali živit jako striptéři. Přestože se děj odehrává na pozadí složitého období, film je plný lidské přívětivosti a jemného anglického humoru. (Jen mimochodem – hospoda, kde se závěrečná scéna filmu odehrává, dodnes stojí). Když se ocelářští dělníci učí striptýz, je to prostě dřina. Zhlédnutí tohoto filmu potěší, nikoho neurazí a zanechá v duši milý úsměv.

Druhý film „Čtyři lvi“ (Four Lions, 2010, režie Chris Morris) též pojednává o sheffieldských občanech, tentokrát se však již jedná o muslimy pákistánského původu. A hned od samého počátku filmu nikdo z diváků zřejmě nezůstane na pochybách, že se Sheffield od dob ocelářské krize poněkud změnil. Soudobí sheffieldští filmoví hrdinové se snaží být horlivými muslimy a odjedou proto na školení k teroristům do Pákistánu. Po návratu do Sheffieldu pak začnou se svými bratry ve víře podomácku vyrábět bomby. Jejich svatým posláním je totiž zabít co největší počet nevinných lidí – a rozhodnou se proto zaútočit jako sebevražední atentátníci na Londýnský maraton. Celou akci však zpackají a místo velkého počtu lidí jich nakonec zabijí jen několik. Jen pro pořádek ještě jednou připomínám, že film je prezentován jako veselohra. Nejsem nijak útlocitný, jako lékař jsem viděl hodně, při sledování řady filmových hlášek jsem však byl přeci jen poněkud rozpačitý. Tak například: „...tak ty s ní jako můžeš spát, ale nemůžeš ji zabít? Co se to s tebou děje? Ted' hned běž, uřízni jí hlavu a přines ji sem v kýblu!“ nebo dialog dvou bratrů v bratrském objetí: „Bratře, zabil bys mě? Kvůli džihádu? Já bych tě teda rozhodně zabil!“ A bratr odvětí bratru: „To víš, že bych tě zabil, bratře! Hlavu bych ti rozsekal! Sřeva bych ti tímhle hákem vytrhal!“ No a takhle to pokračuje dál...

Musím uznat, že na několika místech jsou ve filmu tak vtipné situační scény, že jsem se nahlas zasmál. Vzápětí jsem se však sám před sebou zastyděl. Připadal jsem si stejně trapně a poníženě – jako bych se byl zasmál při sledování komedie z prostředí vyhlazovacího koncentračního tábora. Není to totiž smích, který osvobozuje, uvolňuje a hladí, je to smích, který znásilňuje a mrazí. Zhlédnutí tohoto filmu vyděsí, zanechá v duši stud, odpor a strach.

Nikdo mi nenamluví, že tento film má za cíl zesměšnit islámské teroristy. Tvůrci filmu si na tohle ostatně dali velký pozor. Před zahájením natáčení objížděli se scénářem britské islámské autority i obyčejné muslimy a devótně se jich ptali, jestli se film nějak nedotkne islámu nebo jejich muslimského cítění. Mezi odbornými poradci a schvalovateli filmu byl dokonce i vězeň z Guantánama. Ideologické schválení filmu tak jeho tvůrci hledali u opravdových machrů v oboru. A nakonec si mohli oddechnout - film prý islám ani britské muslimy neuráží. V této souvislosti je zajímavé, že tvůrci filmu nehledali žádný ideologický či morální souhlas mezi příbuznými lidí, které britští muslimové zabili při bombových útocích v Londýně v roce 2005 (v té době se film již připravoval).

I kdyby tomu tak přesto bylo a film chtěl nějakou rafinovanou formou islamisty zesměšnit, bylo by to celé stejně nepřijatelné, jako kdyby chtěl někdo zesměšnit vrahy v koncentračním táboře tak, že by natočil veselohru z prostředí plynových komor. Naprosto odporné, strašné, nepředstavitelné.

Daleko pravděpodobnější je, že film chtěl nějakou „vtipnou formou“ reflektovat „moderní britskou společnost“ a muslimské teroristy zlidštit. Když už tu jsou, smiřme se s tím a mějme je sice za takové svérázné, ale v podstatě vlastně milé chlapíky. V některých momentech film dokonce balancuje na hraně jakéhosi zvráceného romantismu – hlavní sebevražedný terorista (a zároveň milující manžel a otec) v určitých polohách tak trochu připomíná třeba mladého Che Guevaru. Vždyť oni ti chlapi bojují za nějaké své ideály a obětují pro ně dokonce vlastní životy! Co na tom, že nás a naši společnost nenávidí a touží nás proto zabít v co největším možném počtu? Každý jsme nějaký. Vždyť oni se při přípravě všeho toho vraždění vlastně strašně nalopotí! I to vraždění je prostě především hlavně pořádná dřina. A navíc – dá se u toho zažít i nějaká ta legrace.

Zhlédnutí tohoto filmu mi doporučili mí kolegové z práce s tím, že „je to prý skvělá komedie“. Když jsem se dodíval, chvíli jsem užasle seděl, pak jsem vzal telefon a chtěl jim zavolat. Přemýšlel jsem, co jim řeknu: „Probudte se! Tohle že je skvělá komedie? Tohle že je ta vaše moderní Anglie? Tohle jste opravdu chtěli? Proč mlčíte? Bojíte se, že vám uříznou hlavu? Nestydíte se před všemi těmi opravdu zavražděnými? Nestydíte se před svými dětmi?“ a já nevím, co ještě všechno mě napadalo. No, a po chvíli přecházení jsem zase ten telefon odložil a nikomu nevolal. Nemá to totiž cenu. Anglie už je ztracená země. Místo toho jsem radši zasedl k počítači a zkusil o tom napsat do Čech. Jestli si to doma někdo přečte a zamyslí se nad tím, co se tady děje, pak to cenu má.

Jak jsem již zmiňoval v předešlých textech, britská společnost se aktivně podílí na usmiřování se s islámem, sama Británie se tak aktivně podílí na své vlastní islamizaci. Jelikož se islám zásadně odmítá přizpůsobit čemukoli, jediným možným vyústěním mírového soužití s ním je – islámu se přizpůsobit. A pokud nedojde k nějakému naprosto zásadnímu, revolučnímu zvratu tohoto vývoje, stane se Británie islámskou zemí. A mnozí z nás se toho ještě dožijeme. Ať už se to někomu líbí nebo nelíbí, je to zkrátka fakt, který neovlivníme.

Co však ještě ovlivnit můžeme je, jestli trend islamizace zasáhne i Českou republiku. Stačí si položit jednoduchou otázku: „Chceme, aby i v České republice probíhala islamizace?“ Komu se zdá tahle otázka přitažená za vlasy, přehnaná nebo předčasná, nechť se laskavě ráčí probudit a rozhlédnout se po těch západních zemích, kde si lidé tuhle otázku včas nepoložili. Zajedťe se podívat sem do Británie, tady se také jaksí zapomněli zeptat – jak voliči svých politiků, tak politici svých voličů. Tak dlouho s tím otáleli, až už je pozdě. Islamizace už nabrala takové rychlosti a rozměrů, že se Británie od základů mění, její původní kultura i identita zaniká a mění se v něco zcela jiného, než jsme dosud znali. Jedná se o naprosto zásadní kulturní a demografickou změnu společnosti, zřejmě vůbec největší, ke které tu došlo od příchodu křesťanství na britské ostrovy.

Ptejme se proto, jestli chceme, aby islamizace změnila i Českou republiku. A pokud nám to není jedno, ptejme se teď, dokud je ještě čas. Ono to všechno totiž začíná už třeba u „obyčejného“ zahalování dívek ve školách. Když dnes budeme lhostejní k zahalování, tak bude jednou nová česká veselohra vyprávět o českých muslimech a jejich mile zpackaném atentátu na pražský půlmaratón. Podaří se jim v té komedii zabít více lidí než jejich souvěrcům v Londýně? Budeme se tomu hodně smát?

Vladislav Rogozov

<http://rogozov.bigblogger.lidovky.cz/>